

De laatste terugkeer

Santa Montefiore bij Boekerij:

*Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
De dochter van de imker
De witte duif
Onder de Italiaanse zon
Een handvol geluk (voorheen Het gouden licht)
Naar de overkant
Een tijdloze liefde
Wacht op mij
De kus
De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
De vergeten Deverill
De verre horizon
De stem van het meer
Bij het licht van de maan
Een nieuw begin
Schaduwen van de tijd
Geheimen van de zee
De laatste terugkeer*

S A N T A M O N T E F I O R E

De laatste terugkeer

Een mysterieuze dood. Een nooit vergeten liefde.

Vertaald door Erica Feberwee

ISBN 978-90-492-0562-1
ISBN 978-94-023-2495-2 (e-book)
ISBN 978-90-492-1041-0 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The last encore*
Vertaling: Erica Feberwee
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign
Omslagbeeld: © AdobeStock
Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2026 Santa Montefiore
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Jo De Poorter en Geoffroy Van Hulle.
Dank jullie wel voor onze bijzondere vriendschap!

Ik los geen misdaden op
Dat is te gemakkelijk
Ik wijs dolende zielen de weg
Pixie Tate

Proloog

New York

Ik vind wel een manier...

Hevig van streek leunde Pixie tegen de knoestige boomstam. In een poging de pijn te verzachten legde ze een hand op haar hart, maar niets kon ook maar iets afdoen aan de wanhoop waarmee ze verlangde, aan het gruwelijke gemis. Niets kon haar terugvoeren naar een moment, nu meer dan honderd jaar geleden, dat haar uit handen was gegrist. Hoe graag ze dat ook zou willen, zelfs zij als ervaren tijdglijder was niet in staat naar een exact moment in het verleden terug te gaan. De metafysica was grillig en geen exacte wetenschap. Dat kostbare moment waarnaar ze terugverlangde, was voor altijd verloren, als een parel die naar de bodem van de oceaan was gezonken.

Als Constance had ze hiér, op Bethesda Terrace in Central Park, met Cavill afgesproken. Maar nadat Constance was vermoord had ze naar haar eigen tijd moeten terugkeren. Zo kwam het dat het altijd een vraag zou blijven wat hij haar had willen vertellen; en dat hij nooit zou weten wat zij tegen hem had willen zeggen.

Hoe moest ze nu verder, in een wereld zonder Cavill? In gedachten zag ze de steen op zijn graf weer voor zich, in het hoge gras naast de kerk van St. Sidwell. Dat beeld, zo koud en stil, raakte haar zoals altijd tot in het diepst van haar wezen. De jaartallen die onuitwisbaar op haar netvlies stonden gebrand, waren zo de-

finitief. Zo dóód. 1857 – 1943. Het was nu september 2014. Hij was al meer dan zeventig jaar niet meer onder de levenden. Maar Pixie had hem gisteren nog gezien, in 1912. Hij had haar hand in de zijne genomen, de knoopjes van haar handschoen losgemaakt en zijn lippen op de naakte huid van haar pols gedrukt. En ook al beseftte hij dat niet, ze was ervan overtuigd dat hij háár had herkend, Pixie, die hem aankeek door de ogen van Constance. Het was iets wat hij onmogelijk had kunnen weten, maar op het niveau van het onderbewuste was die herkenning er wel degelijk geweest. De liefde die hij voor haar voelde, had op zijn gezicht te lezen gestaan en zich geopenbaard in zijn warme glimlach, in de wilde vreugde die hem omhulde met een gloed als van een stralende zonsopgang. Na alles wat hij had meegemaakt – de verdwijning van zijn neefje Felix, de dood van zijn schoonzus Cordelia en van zijn vrouw Hermione – zou het zo verdiend zijn geweest als het geluk hem weer had toegelachen.

Maar het had niet zo mogen zijn. Door de dood van Constance was hij met lege handen achtergebleven.

Pixie huiverde bij de herinnering aan hoe weinig het had gescheeld of ze had hem de waarheid verteld. Ze hadden elkaar hier zullen ontmoeten, op deze zelfde treden, en dan had ze hem alles willen uitleggen. Ze had zich voorgenomen de belangrijkste regel van het tijdgliden te negeren door te verraden wie ze in werkelijkheid was. Maar wat zou ze daarmee hebben bereikt? Wiens belang zou daarmee gediend zijn geweest? Het zijne in elk geval niet. Hoe zou hij haar hebben kunnen geloven? Hoe zou de wetenschap wie ze werkelijk was, hem gelukkig hebben kunnen maken? Nu ze eraan teruggedacht, sloegen de vlammen haar uit van schaamte en ongemak. Wat had haar bezielde? Maar op dat moment had het gevoeld als het enige juiste. Inmiddels beseftte ze dat ze verblind was geweest door egoïsme, door haar verlangen naar hem en door de vurige wens te worden liefgehad om wie zij was. Niet als Hermione, niet als Constance, maar als Pixie. Ze had gewild dat hij háár zou zien achter de ogen van die ander. Maar hoe had ze dat van hem kunnen verwachten?

Ze sloot haar ogen, maar kon de tranen niet tegenhouden die tussen haar wimpers door op haar wangen vielen. Wat had het voor zin om van Cavill te houden als ze nooit lang genoeg bij hem kon blijven om echt samen te zijn? Zat er een bedoeling achter dat hun wegen elkaar opnieuw hadden gekruist, of had haar hart hem simpelweg als een magneet naar zich toe getrokken? En zou dat elke keer opnieuw gebeuren, telkens wanneer ze terugging in de tijd? Waren er krachten in het spel die sterker waren dan zij en die ervoor zorgden dat ze elkaar steeds weer tegenkwamen? Zou ze ooit van hem 'bevrijd' zijn? Of waren ze voorgoed met elkaar verbonden; veroordeeld tot vluchtige ontmoetingen in het verleden, tot een liefde die nooit tot vervulling kon komen? Was ze gedoemd deze marteling telkens opnieuw te ondergaan? In dat geval moest ze zorgen dat het eindigde, zowel in haar eigen belang als in het zijne. Als ze haar lot onbedoeld had verbonden met het zijne, dan moest ze een manier zien te vinden om die band door te snijden.

De zon drong door een opening in de bladeren en wierp zijn gouden licht op haar gezicht. De warme gloed deed haar denken aan die koetsrit door Manhattan, samen met Cavill. Ze zag hem weer voor zich, en het mes boorde zich nog dieper in haar hart. Ze zat naast hem, en hij keek haar aan; in zijn ogen, blauw als korenbloemen, las ze tederheid en herkenning. Ze kon zijn nabijheid bijna voelen. Ze kon hem bijna aanraken. Ze hield haar ogen stijf dicht om dat verrukkelijke gevoel niet kwijt te raken. Toen kroop een gedachte haar bewustzijn binnen, als een slang die haar verleidelijk in het oor fluisterde. Kon ze niet opnieuw door de sluier tussen de werelden glijden?

Zou haar liefde voor Cavill haar bij hem terugbrengen?

Ze kon het proberen...

Haar hart begon sneller te slaan. Wat kon het voor kwaad? Ze had niets tastbaars dat haar met Cavill zou verbinden. Zijn schetsboek dat ze uit St. Sidwell Manor had meegenomen lag in het hotel. En ze had ook niets om verbinding te maken met het jaar 1912. Maar wat ze wel had, was het park. Ze was waar ze wilde zijn, vlak bij de monumentale treden van Bethesda Terrace, dus

ze kon vast wel terugglijden naar die eenentwintigste april. Als ze zich concentreerde op het park, op de afspraak dat ze elkaar hier op het middaguur zouden ontmoeten, zou de wet van de aantrekkingskracht er dan niet voor zorgen dat haar wens uitkwam? Ze kon natuurlijk niet terugkeren als Constance, want die was dood. Ze zou in een ander lichaam terechtkomen. Maar misschien ook niet. Misschien kon ze zich losmaken uit het heden en zichzelf mee terug nemen naar het park op die dag in 1912. Dat had ze als kind tenslotte zo vaak gedaan, wanneer haar ouders weer eens ruzie maakten. Destijds was ze het heden ontvlucht en in een wei terechtgekomen, waarvan ze had gedacht dat het de hemel was. Pas veel later had ze beseft dat ze door de sluier van de tijd was teruggereisd naar de plek waar uiteindelijk, vele jaren later, hun huis zou worden gebouwd. Zou dat nu ook niet kunnen? Zou ze kunnen teruggaan naar 1912 als zichzelf, louter en alleen om te observeren? Dan zou ze weliswaar niet lang kunnen blijven; dat was de schaduwzijde als ze door de sluier van de tijd gleed zonder in andermans huid te kruipen. Maar ze zou hem wel weer zien, en dat zou genoeg moeten zijn, zelfs al zou ze voor hem onzichtbaar blijven; ontastbaar als een bries die door de bladeren streek. Kon ze dat verdragen?

Ja. Dat kon ze!

Met stijgende opwinding ademde ze een paar keer diep in en concentreerde ze zich op het rijzen en dalen van haar borst, op de lucht die haar neus binnenging en weer verliet. Het duurde niet lang of ze voelde de vertrouwde zwaarte in haar ledematen, de bedwelmende lichtheid in haar hoofd die verried dat haar etherische lichaam zich langzaam en geleidelijk losmaakte van haar fysieke omhulsel. Ze dacht aan Cavill, en haar verlangen naar hem leek haar op te tillen, zodat ze als een straal zonlicht, als een fluisserende bries tussen de boomtakken zweefde. Toen gleed ze door de sluier.

Een park in de winter

Ik doe mijn ogen open. En ik besef meteen dat ik niet mezelf ben, dat ik niet louter observeer. Ik ben in de huid van een jonge vrouw gekropen en ik heb het ijskoud.

Mijn kaal gesleten zwarte laarzen zakken diep weg in een dik pak sneeuw dat flonkert als een deken van diamanten. Ik draag een eenvoudige zwarte jurk die tot op mijn enkels valt. Mijn blik gaat naar mijn handen, en ik spreid mijn vingers, vervuld van afschuw bij het zien van de rode, ruwe huid, de droge, beschadigde nagels. Het zijn de handen van een keukenmeid, van iemand die haar brood verdient met schrobben. Zonder afwasmiddel dat zacht is voor de huid, maar met harde zeep en zonder rubberhandschoenen. Ik kijk om me heen. Het lijkt erop dat ik nog steeds in Central Park ben, maar alles ziet er anders uit. De bomen zijn jong en spichtig, op een brede laan daarachter glijden arrensleeën over de sneeuw. Elegant geklede vrouwen wandelen gearmd of met hun handen diep weggestopt in een warme mof, gekleed in een lange mantel met hoed. Een man trekt op een houten slee een kind voort dat schatert van pret. Een hond draaft met hen mee, maar wordt afgeleid door een intrigerende geur en tilt zijn poot op tegen een lantaarnpaal. Mijn adem vormt grijze wolkjes. De hemel is stralend pastelblauw. Ik zie geen wolkenkrabbers, alleen bomen, net zo kouwelijk huiverend als ik.

Terwijl ik door de sneeuw begin te lopen, probeer ik erachter te komen of ik inderdaad nog in New York ben. Ik heb geen mof, wel een muts. En ik heb het ijszig koud. Wanneer ik een soort heuvel ben beklommen, zie ik aan de andere kant daarvan een groot, bevroren

meer. Er wordt druk geschaatst. Ik zie jongens in kniebroek met een pet op hun hoofd; mannen met hoed en mantel; vrouwen die in lange rokken met een kort jasje en op hun hoofd een baret sierlijk gearmd over het ijs zwieren. Aan de andere kant van het meer verheft zich een reusachtige, uit gele steen opgetrokken kolos met drie spitse gevelpunten. Het gebouw komt me vaag bekend voor.

Op dat moment valt mijn oog op een krant die iemand op een bankje heeft laten liggen. Haastig loop ik ernaartoe. Het is *The Evening World*, met als dagtekening: zaterdag 7 december, 1889, zie ik tot mijn teleurstelling.

DOE MEE. VOORSPEL NELLY BLY'S TERUGKEER EN MAAK KANS OP EEN REIS NAAR EUROPA, luidt de kop op de voorpagina.

Ik heb geen idee waar dat over gaat. Maar in 1889 zit Cavill in Engeland, dat weet ik wel. Waarom heeft de wet van de aantreking me hierheen gebracht als hij in St. Sidwell is?

Gefrustreerd ga ik op het bankje zitten. Het is wel duidelijk dat mijn nauwkeurigheid bij het tijdglijden ernstig tekortschiet. Ligt dat aan mij? Is het mijn onvermogen? Is mijn gave hiervoor niet bedoeld? Of komt het doordat ik niets concreets had om verbinding met Cavill te maken? Misschien heb ik er te veel achter gezocht dat we elkaar op de Titanic opnieuw ontmoetten; misschien was zijn aanwezigheid niet meer dan een verrukkelijk toeval. Iets wat niet nog eens zal gebeuren. Wanhopig laat ik mijn schouders hangen, nog altijd met de krant in mijn handen. Hoe zorg ik ervoor dat onze wegen elkaar opnieuw kruisen? Zal ik hem ooit weerzien? Ik zou het niet kunnen verdragen als dat niet zo was. Als een weerzien onmogelijk is.

'Mary! Mary Connor...' Ik kijk op en zie een vrouw naar me toe komen. Haar gezicht is rood aangelopen van woede. Ze draagt net zo'n lange zwarte jurk als ik, en net als ik huivert ze van de kou. 'Waar wás je nou?' Haar accent verraadt dat ze uit Ierland komt. 'Ik heb je overal gezocht.'

Het is zinloos om hier, op deze plek, in deze tijd, nog langer te blijven. Bovendien is de kou niet te harden.

Ik sluit mijn ogen, concentreer me en ga terug naar huis.

1

Londen, oktober 2014

‘Je lijkt wel niet goed wijs!’ riep Ulysses uit. ‘En dat vertel je me nu pas?’

Het begon al te schemeren. De zon zakte in een gloed van stralend oranje en bloedrood langzaam weg achter de gebouwen, waardoor de straat beneden hen in paarse schaduwen werd gedompeld. Pixie en Ulysses zaten op het balkon van hun appartement in Little Venice, met een muts op en een dikke jas aan, want de gure wind en de kortere dagen kondigden de komst van november aan. Ze waren inmiddels drie weken terug uit New York. Allebei misten ze de stad, maar om verschillende redenen. Pixie verlangde naar Cavill, Ulysses naar Henry. En terwijl Pixie tevergeefs verlangde, was Ulysses voortdurend aan het appen en facetimeën, hardop grinnikend om grapjes die Pixie niet meekreeg. Ergerlijk vond ze het. Uitgerekend Ulysses, die altijd had beweerd niet in de liefde te geloven, was duidelijk tot over zijn oren verliefd op Henry Stirling, en daar had hij in Hotel Aldershoff geen geheim van gemaakt. Op haar beurt probeerde Pixie, die vroeger goed haar hart had verloren aan Cavill Pengower, nog altijd in het reine te komen met het feit dat hij nooit de hare zou zijn. Nooit. Het leek zo oneerlijk. Ulysses die voor zijn onverschilligheid werd beloond, terwijl zij zo’n hoge prijs moest betalen voor de oprechtheid waarmee haar hart had gesproken.

Terwijl ze met een glas wijn genoten van de hemel die koper kleur-

de, had Pixie aan Ulysess opgebiecht dat ze had geprobeerd terug te gaan naar 1912. Zónder dat hij erbij was om haar te beschermen.

‘Stel je voor dat iemand je had gestoord! Wat dan? Wat zou er zijn gebeurd als je een toeval had gekregen?’

Pixie haalde hoofdschuddend haar schouders op. ‘Je doet altijd zo dramatisch! Ik ben misschien een minuut in trance geweest, niet langer. En er was niemand in de buurt.’

‘Ik doe niet dramatisch. Ik ben gewoon gepassioneerd!’ Dankzij zijn Braziliaanse accent kreeg het woord ‘gepassioneerd’ een zinnelijkheid die het in het Engels niet bezat. Hij grijnsde, zijn tanden staken wit af tegen zijn licht gebruinde huid, en in de laatste zonnestralen glansden zijn groene ogen als toermalijn. Het was bijna ongepast, zo woest aantrekkelijk als hij eruitzag. Zijn glimlach was onweerstaanbaar, en ondanks alles kon Pixie niet anders dan die beantwoorden.

‘Jij hebt makkelijk praten. Jij hebt Mr. Stirling – Henry – voortdurend aan de telefoon. Ik kan Cavill niet bellen.’

‘Laat het los, Pix,’ zei Ulysses, nu ernstig. ‘Je verspilt je mooiste jaren aan een man die niet bestaat. Je kunt net zo goed verliefd zijn op een filmster.’

Ze nam een slok wijn. ‘Ik dacht dat ik terug kon gaan naar een specifiek moment, een concrete plek. Gewoon om hem nog één keer te zien. Het was de moeite van het proberen waard om –’

‘Niet zonder mij,’ viel hij haar nijdig in de rede.

Ze wierp hem een veelbetekenende blik toe. ‘Ik wist dat jij het me uit mijn hoofd zou praten.’

‘Dus je hebt het opzettelijk achter mijn rug om gedaan?’

‘Ja.’

‘Loeder!’

Ze schoot in de lach, maar toen betrok haar gezicht. ‘Oké, het was niet handig. Maar ik was wanhopig. Ik dacht dat ik hem nooit meer zou zien, dat ik hem voorgoed kwijt was. Maar stel nu eens dat dat niet zo is? Dat ik hem helemaal niet kwijt ben? Dat ik iets in gang heb gezet waarvan ik niet weet hoe ik dat kan stoppen?’

Ulysses fronste. Zoals wel vaker leek het alsof ze een taal sprak die hij niet verstond. ‘Wat bedoel je? “In gang gezet”?’

‘Stel nu eens dat ik, door verliefd te worden op Cavill, zijn lotsbestemming en de mijne op de een of andere manier met elkaar heb verbonden? Het was misschien toch geen toeval dat ik hem op de Titanic weer tegen het lijf liep. Wat dééd hij daar? Stel dat ik hem daarnaartoe heb gehaald? Stel dat ik dat steeds opnieuw blijf doen, elke keer dat ik door de tijd reis?’

‘Dat is onmogelijk. Stel dat je teruggaat naar – laten we zeggen – de eerste helft van de negentiende eeuw, dan moet hij nog geboren worden.’

‘Dat klopt. Maar stel nu eens dat het mijn bestemming is om telkens weer terug te gaan naar zijn tijd? Dat de wet van de aantrekking ervoor zorgt dat de opdrachten die op mijn pad komen, me daarnaartoe brengen? En gaat dat dan eindeloos door, tot in lengte van dagen?’

‘Dat wil je toch? Je zei dat je hem nog één keer wilde zien. Misschien heeft het universum naar je geluisterd.’

Ze schudde haar hoofd, met een frons vol zorgrimpeltjes. Want als ze eerlijk was, wist ze zelf niet goed wat ze precies wilde. Ze wilde Cavill in háár tijd, in haar tijd als Pixie, maar daar was magie voor nodig. En ze geloofde niet in magie. Ze slaakte een diepe zucht. ‘Ik wil hem niet weer tegenkomen terwijl ik in de huid van iemand anders ben gekropen. Dat kan ik hem niet aandoen. Toen ik Hermione was, werd hij verliefd op haar. Hij trouwde met haar, en ze ging dood. En later met Constance gebeurde hetzelfde. Hij werd verliefd op haar, en zij ging ook dood. Die arme man. Alle vrouwen van wie hij houdt, verdwijnen weer uit zijn leven. Net als ik. Dat is niet eerlijk. Het is egoïstisch van me, alleen om mijn eigen verlangen te bevredigen. Dat heeft hij niet verdiend.’

‘Wil je daarmee suggereren dat hij steeds opnieuw verliefd op je wordt, elke keer dat je naar zijn tijd teruggaat? Op iedere vrouw van wie jij tijdelijk het leven overneemt? Het is pas twee keer gebeurd. Misschien kom je de volgende keer terecht in een vrouw die niet zijn type is.’ Hij grijnsde triomfantelijk, alsof hij het probleem had opgelost.

‘Het gaat er niet om hoe ze eruitziet, het gaat om míj,’ verklaarde ze koppig, gefrustreerd omdat hij het niet begreep. ‘Het gaat

om de binnenkant. Om wie ze is. Snap je dat dan niet? Het is een zielsverbond. Het gaat niet om die vrouwen, maar om mij. Hij houdt van mij. Althans, dat hoop ik.'

'Ik vind het erg vergezocht.'

'Wat ik wil zeggen, is dat het niet eerlijk zou zijn om hem opnieuw in die positie te brengen. Trouwens, dat zou ook niet eerlijk zijn tegenover mij. Ik kan niet opnieuw teruggaan naar het verleden en in de huid van weer een andere vrouw kruipen, in de hoop dat hij uiteindelijk beseft dat ik het ben die hem door haar ogen aankijkt. Dat moet stoppen.'

Ulysses hief zijn glas. 'Je wordt eindelijk verstandig, Pix.'

'De vraag is, hoe doe ik dat?'

'Nou, als het inderdaad zo is dat jij hem telkens opnieuw naar je toe trekt, dan moet je misschien stoppen met tijdglijden.'

Ze hield haar hoofd schuin. 'Dat is idioot. Tijdglijden is mijn werk.'

'Waarom zoek je dan niet gewoon ander werk? Er is genoeg wat je kunt doen.'

'Zoals? Op kantoor achter een computer zitten? Daar deug ik niet voor. Dat weet je net zo goed als ik. Tijdglijden is het enige wat ik kan. En ik ben er goed in. Bovendien heb ik een verantwoordelijkheid jegens al die aan de aarde gebonden zielen. Het maakt me zo gelukkig om te zien hoe ze alle narigheid achter zich laten en naar huis gaan, naar het Licht. Ze hebben me nodig.'

'Neem dan opdrachten aan waar geen tijdglijden aan te pas komt. Tenminste, voorlopig. Geef jezelf een poosje rust. Als je erin slaagt Cavill uit je hoofd te zetten, gaat het misschien vanzelf over. Dan trek je hem misschien niet langer naar je toe. Want ik denk dat je gelijk hebt. Dat je hem inderdaad naar je toe trekt door zo hardnekkig naar hem te blijven verlangen.'

Ze liet het even op zich inwerken. 'Weet je,' zei ze ten slotte, 'ik voel dat er méér achter zit. Er moet een reden zijn waarom onze wegen elkaar telkens opnieuw kruisen. Alsof het is voorbestemd. Er is een belangrijke les die ik van hem moet leren, en hij van mij. Net zoals we leren van het leven. Dit gebeurt in een andere tijd,

op een ander niveau, maar het blijven levenslessen. Misschien leren we ook van onze dromen.'

Hij grinnikte en dronk zijn glas leeg. 'Volgens mij zoek je er veel te veel achter. Je ging terug naar 1895 en je werd verliefd. Zo gek is dat niet. Het is alleen jammer dat hij in deze tijd allang dood is. Je kunt beter verliefd worden op iemand in je eigen tijd.'

Zijn telefoon zoemde. Met een brede grijns pakte hij hem van het tafeltje tussen hen in. 'Sorry, Pix. New York aan de lijn.' Hij drukte de telefoon tegen zijn oor. 'Hé, hallo daar!' Hij stond op en slenterde naar binnen. Pixie voelde zich verongelijkt. Waarom kon zij niet iemand vinden die haar belde en tegen wie ze verliefd 'Hé, hallo daar' kon zeggen, dacht ze wrokkig.

De zon zakte achter de gebouwen, het balkon werd in schaduwen en kou gedompeld. Ze ging naar binnen en schoof de glazen deur achter zich dicht. In zijn kamer hoorde ze Ulysses lachen. Dat hij zo gelukkig was, bezorgde haar een gevoel alsof er een loden last op haar drukte. Was ze jaloers? Voelde ze zich buitengesloten? Ze wist het niet. Ulysses had altijd wel ergens een scharrel, maar met Henry Stirling was het anders. En de lach van Ulysses was ook anders. Er klonk een intimiteit in door die Pixie daarin niet eerder had gehoord.

Ze liep naar haar kamer en liet zich op de rand van het bed zakken. Met haar jas nog aan en haar muts nog op voelde ze zich koud en eenzaam. Verschrikkelijk eenzaam. Ze wreef haar koude handen warm en keek vermoeid naar de la van haar nachtkastje. Haar maag verkrampte bij de gedachte aan wat daarin lag. Toch kon ze het niet laten en trok ze de la open. Er lag een stapeltje brieven in. Van haar moeder, die probeerde het contact te herstellen. Na hun terugkeer uit Amerika was ze gestopt de brieven weg te gooien, maar had ze die in de la gelegd. Ongeopend, want ze wist wat erin stond. Het poststempel was van Manchester. Dat was gelukkig ver weg. Ze hoefde niet bang te zijn dat haar moeder ineens op de stoep zou staan. Als ze de brieven ongeopend liet en er niet op reageerde, zou haar moeder misschien stoppen met schrijven en in rook opgaan.

Bij die gedachte werd haar keel dichtgesnoerd door verdriet. Ze

zou het zo fijn vinden om een moeder te hebben. Maar niet háár moeder. Ze wilde geen moeder die in staat was geweest een mes in de borst van haar man te planten. Een moeder die zo zelfzuchtig was om haar dochter een vader te ontzeggen. Pixie wilde dat ze een moeder had zoals andere moeders. Een moeder met een groot warm hart, een moeder die van haar hield. Er brandden tranen in haar ogen terwijl ze de la dichtschoof en de brieven weer opsloot in het donker.

Nee, háár moeder wilde ze niet.

De volgende ochtend werd Ulysses gebeld door het College of Psychic Studies in South Kensington. 'Mensen in Battersea hebben problemen met een ziel die aan de aarde gebonden blijft. Maar daar draait Pixie haar hand niet voor om,' zei de telefoniste opgewekt. 'Wat denk je? Kunnen jullie er vandaag nog heen?'

Ulysses was journalist en werkte vanuit huis, in het appartement dat Pixie en hij huurden sinds ze zes jaar eerder van de universiteit waren gekomen. Daardoor kon hij zijn werk combineren met het begeleiden van Pixie tijdens haar opdrachten. Toevallig had hij bij *The Sunday Times* net een artikel ingeleverd over demonstraties in zijn vaderland Brazilië. Dus hij had op dat moment zijn handen vrij. Nadat hij het adres had genoteerd appte hij Pixie, die de deur uit was om boodschappen te doen.

Ze kreeg het appje bij de groenteafdeling van de supermarkt en was meteen geïnteresseerd, heimelijk in de hoop dat de opdracht zou vereisen dat ze terugging in de tijd. Haar klussen van de laatste weken waren daar te weinig gecompliceerd voor geweest: simpele gevallen van zielen die zich maar al te graag de weg naar het Licht hadden laten wijzen. Geen 'plakkers', zoals Ulysses en zij de zielen noemden die te getraumatiseerd – of te eigenwijs – waren om deze wereld te verlaten. Vaak wisten ze ook niet dat ze dood waren. Pixie hoopte vurig dat ze in de tijd terug kon gaan naar Cavill, dat haar theorie over hun beider lotsbestemming die zij met elkaar had verbonden, zou blijken te kloppen. Al was het maar om hem nog een laatste keer te zien. Tegelijkertijd was dat vooruitzicht iets wat haar met angst vervulde.

Even voor het middaguur stonden Pixie en Ulysses op de stoep bij een rijtjeshuis in Battersea. Het was bewolkt en winderig, het plaveisel lag bezaaid met doorweekte bladeren doordat het die nacht had geregend. Druppels glinsterden aan de kale takken van de bomen. De winter deed dit jaar al vroeg zijn intrede. Ondanks haar dikke grijze jas en ijsmuts huiverde Pixie van de kou. Ulysses, die er met zijn zwarte beanie en jopper zoals altijd prachtig uitzag, drukte op de bel.

Het duurde niet lang of een jonge vrouw deed open. ‘Goddank!’ zei ze opgelucht, met een onmiskenbaar Duits accent. Ze deed een stap opzij om hen binnen te laten. ‘Mijn zoon klaagt dat er in zijn kamer een man in de kast zit. Hij wil er niet meer slapen. We zijn ten einde raad. U bent onze laatste hoop.

Adelaide Bauer,’ stelde ze zich voor. Ze was klein en tenger, met een lage blonde paardenstaart, hoge jukbeenderen en warme bruine ogen waarmee ze het bezoek vol verwachting aankeek, niet verrast door Pixies roze haar, maar zichtbaar onder de indruk van de charmes van Ulysses. Ze knipperde verrast met haar ogen en wendde toen haastig haar blik af. Pixie was dit soort reacties wel gewend; mensen waren maar al te vaak verblind door zijn aanblik.

Toen Adelaide van haar verrassing was bekomen, bood ze hun koffie aan. Maar ze bedankten beleefd. Ulysses was in dat opzicht erg kieskeurig. Als Braziliaan dronk hij zijn koffie buitengewoon sterk en louter van de beste kwaliteit. Hij gruwde van instantkoffie, en ook cupjes bleefde hij niet. Pixie dronk geen koffie, maar thee, en tijdens haar werk bij voorkeur helemaal niets. Als een opdracht vereiste dat ze in de tijd terugging, mocht ze niet gestoord worden doordat ze naar de wc moest. ‘Kunt u ons de kast wijzen waar het om gaat?’ vroeg ze.

Adelaide ging hun voor, de smalle trap op. In het huis hing de geur van versgebakken brood; de inrichting was eigentijds met tinten grijs, taupe en roomwit, de vloerbedekking gemaakt van zeegras. Aan de muren hingen zwart-witfoto's van lachende kinderen. Zo te zien was Adelaide de moeder van een gelukkig gezin, maar de energie in het huis was negatief, waardoor het een harde

uitstraling had die Pixie onmiddellijk registreerde. Ulysses was ongevoelig voor dit soort vibraties, ook al had hij samen met Pixie en een groep geestverwanten studie gemaakt van de metafysica en het paranormale. Voor hem was het huis, na de kou buiten, een aangenaam warm tevluchtsoord.

Pixie zou ook zonder Adelaide hebben geweten om welke kamer het ging. Ze voelde meteen waar de ziel zich ophield. Op de bovenverdieping deed Adelaide een deur open, liep de kamer in en sloeg haar armen over elkaar. Het was er kil, de energie die er hing voelde niet goed. Er stond een kinderbed vol met knuffels, een ladekast onder een schuifraam, en tegen de muur de antieke kast waarvan het kind beweerde dat ‘het spook’ daarin zat.

Pixie knikte. ‘Uw zoon heeft gelijk. Er zit inderdaad iemand in de kast. De ziel van een man.’

Adelaide keek haar geschokt aan, vervuld van afschuw. ‘Kunt u hem zien?’

‘Ja, maar maakt u zich geen zorgen. Hij is banger voor u dan andersom.’

‘Waarom gaat hij niet weg?’

‘Omdat hij dat niet kan. Hij zit vast.’

‘In de kast?’

‘Nee, hij zit als het ware klem tussen de werelden. En hij verstoppt zich in de kast omdat hij bang is voor óns.’

‘Lieve hemel. Kunt u ervoor zorgen dat hij weggaat?’

Pixie knikte opnieuw. ‘Dat denk ik wel. Ik stel voor dat u naar beneden gaat. Neem een kop koffie. Ulysses gaat met u mee, want ik kan het hier alleen wel af.’

In de ogen van Adelaide stond paniek te lezen. Pixie was niet zeker wat haar meer angst aanjoeg, de ziel in de kast of de verbijsterend knappe Ulysses.

Ulysses schonk haar een glimlach, wat haar nóg onzekerder maakte. Zijn glimlach was dan ook oogverblindend. ‘Hebt u voor mij misschien een kop thee?’ vroeg hij. ‘Pixie heeft niet lang werk, verwacht ik. Met een ziel in een kast heeft ze doorgaans weinig moeite.’

Adelaide lachte nerveus. 'Krijgt u daar dan vaker mee te maken?'

'U moest eens weten!'

Samen verlieten ze de kamer. Adelaide sloot de deur achter hen, en Pixie ging op het bed zitten, met haar handen gevouwen in haar schoot.

Ze sloot haar ogen, ademde driemaal diep in en concentreerde zich. Geleidelijk aan nam ze afstand van de stoffelijke wereld en raakte ze verbonden met haar binnenwereld en haar zesde zintuig.

Ze stemde af op de vibraties van de man, die inmiddels voor de kast stond. Hij was al oud, de blik in zijn ogen verwilderd; op pantoffels en gestoken in een kamerjas beefde hij van angst.

Kun je me horen? vroeg ze.

Je praat Engels! Het klonk opgelucht. *Zijn ze weg?*

Wie?

De Duitsers.

De Duitsers? En ineens begreep Pixie wat er aan de hand was. Somber beseftte ze dat ze niet in de tijd terug hoefde te gaan. Er was hier geen sprake van een mysterie in het verleden. Ze zette de gedachte aan Cavill uit haar hoofd en concentreerde zich op haar opdracht. *In welk jaar leven we?* vroeg ze.

In februari 1941, antwoordde de man prompt.

En de Duitsers bombarderen Londen, zei Pixie.

Ze zijn hier in huis!

Hij had het over Adelaide en haar gezin, begreep Pixie. *Hoe heet je?* vroeg ze.

Alfie Hancock.

Ik moet je wat vertellen, Alfie, begon ze geduldig. De arme man had duidelijk geen idee dat hij dood was. Ze vermoedde dat het huis bij een bombardement was geraakt en dat Alfie Hancock daarbij zo snel het leven had gelaten dat hij het niet had gemerkt. *Weet je hoelang je al in die kast zit?*

Eh... nee, niet echt.

Je zit er al heel lang. Weet je wanneer je voor het laatst de deur uit bent geweest?

Daar moest hij over nadenken. Zijn stem beefde van angst toen hij uiteindelijk antwoord gaf. *Dat weet ik niet meer. Ik lijk wel niet goed bij mijn hoofd! Want ik weet niet wanneer ik voor het laatst de deur uit ben geweest, of wanneer ik voor het laatst iets heb gegeten...*

Maar je hebt geen honger, hè?

Nee. Nee, ik heb geen honger.

Hij zou geschokt zijn door wat ze hem moest vertellen, maar ze had geen keus. *Maak je geen zorgen, Alfie. Er mankeert niets aan je hoofd. Maar de Duitsers die nu in je huis wonen, zijn geen vijanden meer. Ze zijn onze vrienden. We leven in 2014. De oorlog ligt al bijna zeventig jaar achter ons. De Duitsers zijn nu onze bondgenoten.*

Daar begrijp ik niks van.

Je bent er niet meer, Alfie. Tenminste, niet zoals vroeger. Ik denk dat je tijdens de Blitz bent omgekomen. Dat je huis bij een bombardement is geraakt.

Hij keek verbaasd naar zijn handen. *Maar hoe kan dat dan? Ik kan mezelf nog gewoon zien. Als ik dood was zou dat toch niet kunnen?*

Je hebt je stoffelijke huls afgelegd, Alfie. Wat je ziet is je geestelijke lichaam, legde ze geduldig uit. Het viel niet mee om iemand die dacht dat hij nog leefde, duidelijk te maken dat hij dood was. Het is tijd om naar huis te gaan. Je dierbaren wachten op je. Al heel lang, volgens mij. Denk je niet dat je onderhand naar ze toe zou moeten gaan?

Dus ik ben dood? Ik weet gewoon niet wat ik moet zeggen. Er was een harde knal, dat weet ik nog... Een bom... Zijn stem haperde. En toen heb ik me in de kast verstopt.

Je hoeft je niet langer te verstoppen, Alfie. Je hoeft nergens meer bang voor te zijn.

Pixie focuste op haar hart, dat begon te gloeien en waarvan het licht zich steeds verder uitspreidde. Uit dat licht schiep ze een deur. *Zie je die deur, Alfie? Een deur van licht?* Haar concentratie verslapte geen moment, ze bleef gefocust op de stralende gloed die ze verspreidde.

Ja! Ja, dat zie ik! Asjemenou! Was die deur er altijd al?

Ja, het Licht is er altijd. En het heeft geprobeerd je te vinden. Maar je zag het niet omdat je was verblind door angst. Loop naar die deur, Alfie. Ga naar het Licht.

Marjorie!

Op dat moment zag Pixie een vrouw in de deuropening verschijnen. Ze had een vriendelijk gezicht met een brede glimlach, en ze verspreidde een warme gloed. *Kom, Alfie!* Ze strekte haar handen naar hem uit. *Lieve hemel, wat ben je toch een ouwe stijfkop!*

Marjorie. Lieverd...

Met die woorden verdween Alfie Hancock door de deur naar het zielenrijk.

Ontroerd opende Pixie haar ogen. Ze bleef nog even op het bed zitten terwijl de materiële wereld terugkeerde. Het was altijd fijn wanneer een verloren ziel de weg naar huis had gevonden. En daar was in Alfies geval niet veel voor nodig geweest. Daarvoor had ze niet in de tijd hoeven terugreizen. Zodra Alfie beseftte dat hij dood was, had hij deze wereld gretig de rug toegekeerd. En dat gold voor de meeste verdwaalde zielen.

Ze stond op, en terwijl ze diep inademde merkte ze meteen hoezeer de energie in de kamer was veranderd. Hoe warm en zacht die nu aanvoelde. De kleine jongen zou maar al te graag weer in zijn eigen bed willen slapen.

Ze kon tevreden zijn, ondanks de teleurstelling dat het zo gemakkelijk was gegaan. Bij de gedachte aan Cavill voelde ze zich plotseling verloren. Ze zou hem met rust moeten laten, ze zou niet terug in de tijd moeten reizen, in de hoop op een weerzien. Dat wist ze maar al te goed. Toch was het verlangen sterker dan zij; het ging tegen elke logica in. Ze miste hem verschrikkelijk. En dat gemis was er altijd, een scherpe pijn in het diepst van haar wezen, ongevoelig voor de rede en het gezonde verstand.

Beneden vond ze Ulysses en Adelaide aan de keukentafel. Het was duidelijk dat Adelaide haar gevoel van ongemak had afgelegd, want ze zaten gezellig te praten, met het ontspannen gemak

van mensen die elkaar al jaren kenden. Ulysses had zijn thee niet aangeroerd, wat Pixie niet verbaasde. Hij dronk geen thee.

Adelaide keek haar vol verwachting aan. 'En?'

'Hij is weg. Zodra hij beseftte dat hij dood was, wilde hij maar al te graag vertrekken.'

'Hoe kan het dat iemand niet weet dat hij dood is?' vroeg Adelaide.

'Wanneer de dood heel snel, heel onverwacht komt, hebben mensen dat soms niet in de gaten. Dan weten ze niet dat ze dood zijn,' legde Pixie uit. 'Sommige mensen begrijpen het meteen bij het zien van hun dode lichaam, andere moeten door een gids uit het zielenrijk bij de hand worden genomen om naar huis te gaan. En het gebeurt ook, zoals in het geval van Alfie... Zo heette hij, Alfie Hancock. Het gebeurt ook dat iemand dusdanig de kluts kwijt is, om het zo maar te zeggen, dat hij of zij zo'n gids en overleden dierbaren niet kan zien. Dan verkeren ze in een soort droomtoestand waar ze in blijven steken. Zonder dat ze dat beseffen.'

'Wanneer is hij gestorven, denk je?' vroeg Adelaide.

'Tijdens de Blitz. Hij was nog in zijn kamerjas.'

Adelaide liet het even bezinken. 'Als ze geen lichaam meer hebben, waarom hebben ze dan nog kleren aan?' vroeg ze toen.

'Ze hebben geen stoffelijk lichaam meer, maar een etherisch. Wanneer we sterven verlaten we ons lichaam, een beetje zoals een vlinder uit zijn cocon kruipt. Het etherische lichaam is zo ijl en subtiel dat de meeste mensen het niet kunnen zien. Je kunt het vergelijken met een radiogolf of ultraviolet licht. We weten dat het er is, maar we kunnen het met het blote oog niet zien. Alfie was in kamerjas omdat hij zelf geloófde dat hij die droeg. Het etherische lichaam is louter energie, en energie kan door de geest worden gemanipuleerd. Als ziel zijn we geslachtsloos, leeftijdsloos, maar we kunnen onszelf met onze gedachten als het ware een bepaalde uiterlijke verschijningsvorm aanmeten. Dat is de reden waarom zielen doorgaans aan ons verschijnen in de gedaante waarin ze tijdens dit aardse leven het gelukkigst waren, of anders in een gedaante waarvan ze weten dat ze daarin zullen